

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednica
Tea Jovanović

Naslov originala
Anne Golon
“ANGELIQUE ET SON AMOUR”

Copyright © by Anne Golon
Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-496-3

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

AN GOLON

Andesika

ZALJUBLJENA

ŠESTA KNJIGA SERIJALA

S francuskog prevela
Senka Božić

**Čarobna
knjiga**

PRVI DEO
PUTOVANJE

၁

1.

Osećanje koje je Anđeliku osvestilo beše instinkt bića koje se nalazi pod prismotrom nevidljivog oka.

Ona se trgnu i osvrnu oko sebe, tražeći pogledom onoga ko ju je doneo u ove raskošno nameštene odaje pod krmom. Bila je uverena da je on tu, ali nije ga videla.

Nalazila se u onom istom salonu gde ju je prošle noći primio Reskator. Brzina događaja, njihov dramatičan tok, zatim sadašnji mir – i neobičnost nove okoline – sve je to za tren odavalo utisak sna. Da nije bilo Onorine, koja je počela da se migolji i proteže kao mačka, Anđelika bi pomislila da se još nije sasvim osvestila.

Kroz polumrak je prodiralo bleštavilo pozlaćenog pokućstva i drugih ukrasa čije je konture jedva nazirala. Miris, koji je s uzbuđenjem osetila i koji ju je svu obavio, podsećao je na Reskatora. Sigurno je tu prefinjenost stekao na Mediteranu, kao što se navikao na kafu, na ćilime i na divane sa svilenim jastucima.

Udar hladnog i vlažnog vetra naglo provali kroz prozor i Anđelika oseti hladnoću. Tek tada primeti da joj je steznik skliznuo i obnažio grudi, što ju je pomelo. Ko ga je otkopčao? Ko se nadneo nad njom dok je ležala u nesvesti? Koji je to muški pogled, možda zabrinuto, istraživao njeno bledo lice, ukočenost njenih crta lica, njene sklopljene i umorne kapke?

Možda je samo primetio da ona spava na podu, iznemogla, i udaljio se pošto joj je otkopčao steznik, kako bi mogla lakše da diše.

Taj gest, koji je bio jednostavan izraz pažnje, ali koji je odavao muškarca u potpunosti vičnog sa ženama, i koji ume s njima da

postupa neusiljeno i ljubazno, zarumeneo je Anđelikine obraze i ona se uspravi žustro popravljajući svoju haljinu.

Zašto ju je doveo ovamo, kod sebe, a ne među njene drugove? Zar ju je smatrao svojom ropkinjom, zarobljenicom, koja treba da zadovolji njegove hirove, uprkos nehaju koji je pokazivao?

- Ima li koga ovde? - upita ona glasno.

- Da li ste to vi, vaša visosti?

Ništa nije odgovorio, čuo se samo šum morskih talasa. Onorina se upravo probudila i sela na krevet zevajući. Anđelika se nagnu prema njoj, pokroviteljski je obuhvati rukama kako je to činila uvek kad ju je štitila od opasnosti.

- Dođi, srce malo - šapnu ona - i ne boj se više ničega. Na moru smo.

Ona se uputi prema zastakljenim vratima i začudi se što ih je lako otvorila. Ipak nije bila zarobljenica...

Napolju se još nije bilo smrklo. Dok su se palila prva svetla, palubom su poslovali mornari. More je bilo mirno, te je nekakav smiraj zavladao i gusarskim brodom, usamljenim na pustom okeanu, kao da se nije samo nekoliko sati ranije suočio sa sopstvenom propašću. Tek kad izbegne sigurnoj smrti, čovek u potpunosti uživa u životu.

Neka ljudska prilika, koja je sedela naslonjena na vrata, ustade i Anđelika pored sebe ugleda džinovskog Mavra koji im je prošle noći pripremio kafu. Na njemu je bila bela vunena marokanska kapuljača, a u rukama puška s kundakom izrezbarenim u srebru, kakvu je nosila lična garda Mule Ismaila.

- Gde su moji drugovi? - upita ona.

- Dođi - odgovori on - gospodar mi je rekao da te dovedem čim se probudiš.

Poput svih brodova, bili oni teretni ili putnički, *Guldsboro* nije bio građen za putnike. Prostor određen za posadu nalazio se na pramcu, i drugog prostora za ljude nije bilo. Iseljenici su bili smešteni u jednom delu međupalublja određenom za skrivene topove gusarskog broda. Anđelika se spustila niz kratke merdevine i našla se među svojim drugovima koji su se kako-tako smestili između topova. Lafeti bronzanih topova, koji su bili pokriveni, služili su im da na njih odlože svoj oskudni prtljag.

Na palubi je polako umirao dan, ali ovde, dublje, već se hvatao mrak kome se otimala ružičasta svetlost što je dopirala kroz bočne otvore.

Čim je Anđelika ušla, živo joj priđoše deca i njeni prijatelji.

- Gospo Anđelika! Već smo mislili da ste mrtvi... da ste se udavili...

Odmah zatim začuše se pritužbe:

- Ovde je mračno... zatvorili su nas kao zarobljenike... deca su žedna...

U polutami, Anđelika ih je prepoznavala samo po glasu. Sve ih je nadglasala Abigael.

- Trebalo bi pružiti pomoć gazda Bernu. On je teško ranjen.

- Gde je on? - zapita Anđelika zamerajući sebi što ga je zaboravila.

Odvedoše je do mesta gde je pod brodskim otvorom, ležao trgovac.

- Mislili smo da će mu pomoći svež vazduh, ali još je u nesvesti.

Anđelika kleknu pored ranjenika. Pri ružičastom svetlu sa zapada, koje je prodiralo u mračnu ostavu, ona ugleda blede i od bola ukočeno lice ranjenika, patnju koja se jasno videla, iako je bio u nesvesti. Disao je sporo i teško.

„Ranili su ga dok me je branio“, pomisli ona.

Bilo je nečeg uzbudljivog u tome što ga vidi ovde, lišenog snage i ugleda koje je imao kao bogati larošelski trgovac, snažnih i golih

ramena, širokog i dlakavog poprsja, kao da je bilo tek lučki radnik. Ležao je tu onesvešten i nemoćan kao i svi drugi ljudi.

Njegovi bespomoćni drugovi rasekli su mu crni kaput natopljen krvlju i košulju, od koje su napravili zavoje za rane. Zbog tako neobičnog izgleda, Anđeliki je bilo teško da ga prepozna. Razlika između mirnog trgovca hugenota, koji sedi za svojim pisaćim stolom i pregleda račune a oko njega puni magacini robe, i istog tog čoveka golog i nemoćnog učini joj se duboka poput najvećeg ponora. U tom čuđenju joj kroz svest prođe otužna i neumesna pomisao: „Mogao je biti moj ljubavnik...“.

Odjednom joj se učini sasvim blizak, kao da joj pomalo pripada, pa se veoma uznemiri dok je polako spuštala ruku na njega.

- Da li se pokrenuo ili progovorio otkad je donet ovamo?

- Ne. Nije nam se činilo da su rane teške. Udarac sabljom mu je zahvatio rame i levu stranu grudi. Rane mu ne krvare mnogo.

- Treba nešto učiniti.

- Ali šta učiniti? - kiselo se oglasi lekar Alber Pari - nemam ništa pri ruci, ni sredstvo za čišćenje, ni klistir, niti apotekara u blizini da zatražim lekovite trave.

- Mogli ste poneti sa sobom svoj lekarski pribor, gospodine Pari - reče neobično žestokim glasom Abigael. - To vam nije bilo na odmet.

- Ka... ko - zamucuo je lekar - možete da mi prebacujete da sam zaboravio svoj medicinski pribor, kad su me bez reči izvukli iz kreveta i dovukli do ovog broda, gotovo u noćnoj košulji, s noćnom kapom na glavi, nisam imao vremena ni oči da protrljam. Uostalom, ja ne mogu mnogo da pomognem Bernu. Pre svega, nisam hirurg.

Lorije zavapi grčevito se držeći Anđelike:

- Hoće li moj otac umreti?

Odasvud su je hvatale nečije ruke, Severinine, Onorinine, Marsijalove ili ruke drugih majki, zabrinutih zbog svojih nevolja.

- Deca su žedna - neprestano je ponavljala gospođa Karer. Srećom, deca nisu bila previše gladna jer je pekar velikodušno razdelio svoje zalihe hleba i peciva, koje je, za razliku od lekara, pribrano poneo, ne dozvolivši sebi da bilo šta izgubi tokom bega.

- Ako ovi razbojnici ne donesu svetiljke, ja ću razvaliti vrata - povika odjednom Manigo negde iz mraka.

Kao da ništa drugo osim ovog gromkog poziva nisu iščekivali, pojaviše se mornari, obasjani trima snažnim svetiljkama, koje okačiše na dva kraja i usred potpalublja, zatim se vratiše i unesoše jedan kotao iz kojeg se širio prijatan miris, i jedno vedro puno mleka.

Behu to dva mornara, rodnom s Malte, koji su već služili u Anđelikinoj pratnji. Uprkos maslinastoj boji kože i užarenim pogledima, što je njihovim licima davalo surov izgled, bili su to čestiti ljudi, kako je ona mislila... ukoliko se to moglo reći za bilo koga ko pripada gusarskoj posadi. Oni ljubazno pokazaše putnicima kotao s čorbom.

- Čime ćemo jesti? - oštro uzviknu gospođa Manigo - zar mislite da smo svinje koje jedu iz istog korita...? Nemamo nijedan tanjir. - Ona briznu u histeričan plač, dok je mislila na svoje lepe tanjire od majolike, koje je razbila na peščanoj morskoj obali.

- Oh, sve to ne znači ništa - reče gospođa Karer, starija žena - snaći ćemo se i bez toga!

Ali ni ona sama nije imala ništa drugo nego jednu jedinu šoljicu, koju je u poslednjem trenutku gurnula u svoj siromašni zavežljaj. Anđelika se potrudi da na najbolji način mornarima objasni situaciju u kojoj se nalaze. Oni se počesaše po glavi uviđajući nepriliku. Pitanje pribora za jelo zadavalo je muku posadi. Oni odoše govoreći da će se ipak nekako snaći.

Okupljeni oko kotla, putnici su naširoko raspravljali o njegovom sadržaju.

- Čorba od povrća.
  - U svakom slučaju sveža hrana.
  - Još uvek nam ne daju dvopek s usoljenim mesom, kako to inače jedu mornari.
  - To znači da su hranu opljačkali na kopnu. Ja sam čuo kako rokću svinje i bleji koza u ostavi ispod nas.
  - Nije istina. Kupili su od nas te životinje, plativši teškim zvonkim novcem. Napravili smo dobar posao s njima.
  - Ko to govori? - upita Manigo, jer ovo objašnjenje, izgovoreno šarentskim narečjem, privuče njegovu pažnju.
- Pri novom osvetljenju on otkri nepoznata lica: dva mršava dugokosa seljaka sa ženama, oko kojih se savilo pola tuceta odrpane dečurlije.
- Odakle ste vi?
  - Mi smo hugenoti iz seoceta Sen-Moris.
  - I šta radite ovde?
  - Pa eto! Kad su svi potrčali prema obali, i mi smo za njima. A onda smo pomislili: kad se svi ukrcavaju, ukrcajmo se i mi. Ne mislite valjda da smo želeli da nas uhvate kraljevi plaćenici? Verovatno bi na nama iskalili svoj bes... naročito kad bi primetili da smo trgovali s gusarima. A šta je to u stvari ostalo iza nas? Ne baš mnogo, pošto smo im prodali i poslednju kozu i poslednje svinje... I šta sad?
  - I ovako nas je mnogo – besno odgovori Manigo – previše usta koja treba hraniti.
  - Podsećam vas, dragi gospodine - reče Anđelika - da to nije vaša briga, a osim toga, ovu večeru dugujete seljacima jer je, bez sumnje, pravljena od komada jedne od njihovih svinja...
  - Ali kad dospemo do ostrva...
- Pastor Boker pokuša da posreduje:
- U koloniji emigranata nikada nisu suvišni seljaci koji umeju da obrađuju zemlju i timare stoku. Braćo moja, dobrodošli ste.

Tako je ovaj sukob izglađen i ljudi otvoriše krug kako bi propustili siromahe.

Ovo prvo veče na brodu koji ih je vodio u nepoznato za sve njih je predstavljalo nešto nestvarno. Još juče su spavali u svom domu, nekome bogat, a nekom sirotinjski. Neizvesnost sudbine nije ih uznemiravala jer su bili sasvim zaokupljeni planovima za odlazak. Kad su se već na to odlučili, učiniće sve da ta odluka bude sprovedena s najvećom sigurnošću i udobnošću. A sada, evo ih prepuštenih na milost i nemilost okeanskoj noći, odsečenih od svih svojih veza, sasvim neznani poput duša osuđenih u Haronovoj barci. To poređenje padalo je na pamet muškarcima, jer su uglavnom bili dovoljno načitani, pa su turobnim pogledom posmatrali kotao, u kome se jelo, zbog talasanja broda, lagano mreškalo.

Žene su imale drugog posla i nisu im padale na pamet slike iz Danteovog speva. Nemajući svojih šolja, pozajmljivale su onu jedinu od gospođe Karer, i tako redom davale mleko deci. Ni to nije išlo bez poteškoća, jer se brod sve više ljuljao kako je nadolazila noć. Deca su se smejala kad bi se poprskala mlekom, ali su ih majke grdile. Nisu imale odeću u koju bi ih presvukle, a gde bi ih na brodu uopšte oprale? Svaki trenutak je donosio nova odricanja i nevolje. U duši domaćica javljalo se žaljenje za njihovim zalihama praška i sapuna u napuštenim kupatilima, za četkama svih vrsta – kako se uopšte može prati bez četke? Pekareva žena radovala se pri pomisli da je četku ponela, pa je slavodobitno posmatrala svoje potištene saputnice.

Anđelika je ponovo kleknula pored meštra Gabrijela. Pogledom je utvrdila da je Onorina zbrinuta, jer je prva dobila mleko, i sada je krišom lovila komadiće mesa u kotlu. Onorina će se uvek snaći...!

Trgovčeve rane zabrinjavale su Anđeliku. Njenu brigu sve više je podsticala griža savesti i osećaj zahvalnosti.

„Da nije njega bilo, udarac sabljom bih dobila ja, ili Onorina...“

Ukočen izraz lica Gabrijela Berna i stanje nesvesti činili su joj se neprirodnim. Pri svetlosti, lice mu je bilo bledo poput voska.

Kad su se ona dvojica mornara vratila, noseći desetak činija koje su razdelili, ona je jednog od njih povukla za rukav i dovela ga pred ranjenika objašnjavajući mu da nemaju čime da ga leče. On je bio sasvim ravnodušan, slegnuo ramenima, podigao pogled i rekao: - Bilo je, Bogorodice mi, ranjenih među mornarima i lečili su ih, kako se to čini na svakom gusarskom brodu, sa samo dva čudotvorna leka: rumom i pušćanim prahom da im dezinfikuju i spale rane. Treba se više moliti Devici - preporučivao je mornar.

Anđelika je uzdahnula. Šta je mogla da preduzme? Prisećala se svih recepata, koje je kao domaćica i majka znala, i koje je kao vidarka primenjivala na ranjenicima u šumi, za vreme pobune u Poatuu. Ali sada nije imala ništa, zaista ništa. Kesice s lekovitim travama ostale su u njenoj kutiji u La Rošelu, i nije joj palo na pamet da ih ponese pri polasku.

„Morala sam da mislim na to“, prebacivala je sebi. „Mogla sam da ih gurnem u džepove.“

Učinilo joj se da je laki drhtaj preleteo preko lica Gabrijela Berna, i ona se brižno sagnula. On se pomerio, usta su mu se malo otvorila tražeći daha. Izgledalo je da trpi, a ona nije mogla da mu pomogne.

„Samo da ne umre“, pomisli.

Pritom je osetila kako je podilazi jeza.

Zar će ovo putovanje početi u znaku prokletstva? Zar će deca koju je volela, njenom greškom, izgubiti svoju jedinu podršku? Šta će biti s njom? Navikla je da se oslanja na njega. U trenutku kad su se ponovo kidale sve veze, nije želela da ga izgubi. Ne, nikako on! Bio je pouzdan i veran prijatelj, za koga je bila sigurna da je voli.

Ona rukom dodirne njegove snažne grudi, vlažne od hladnog znoja. Tim dodirrom je od sveg srca želela da ga vrati u život, da mu udahne sopstvenu snagu koju je duboko upila boraveći na moru.

On uzdrhta. Blag, neuobičajen dodir ženske ruke na njegovim grudima, dopro je do njegove podsvesti.

On se pokrenu i oči mu se umorno otvoriše. Anđelika je nestrpljivo očekivala prvi pogled. Da li će to biti pogled umirućeg, ili čoveka koji se vraća životu?

Umirila se. Pogled meštra Gabrijela govorio je da se taj snažni, ali iznemogli čovek vraća životu. Usprkos dugoj nesvestici, pogled mu je sačuvao svoj dubok i razborit izraz. Očima je preleteo niski luk potpalublja, a zatim je pogled zadržao na Anđelikinom licu, sasvim blizu njegovog.

Ona tada primeti da ranjenik još nema svu moć nad sobom, jer mu je pogled bio tako neprirodno ushićen, kako nije bio ni onoga dana kada mu je pala u naručje pošto je zadavio dva policijska špijuna.

Taj pogled je za nju bio znak za ono što možda nikad ne bi ni sâm sebi priznao – žudnju čitavog svog bića za njom! Zatvoren u svoj tvrd oklop morala, razboritosti, nepoverenja, snažan poriv takve ljubavi mogao je da izbije samo u takvom trenutku, trenutku potpune nemoći, ravnodušnosti spram spoljašnjeg sveta.

- Gospo Anđelika - prošapta.

- Tu sam.

„Sreća je“, pomisli ona, „što niko ne gleda, jer je svako zauzet svojim poslom.“

Osim možda Abigael, koja je u pozadini klečala i molila se. Gabrijel Bern se okrenu prema Anđeliki, ali odmah jeknu i ponovo sklopi oči.

- Živ je - promumla Abigael.

- Čak je i oči otvorio.

- Da, videla sam.

Trgovčeve usne jedva se pokrenuše.

- Gospo Anđelika... Gde... smo?

- Na pučini... Ranjeni ste.

Kad bi zatvorio oči, ona se više nije uznemiravala. Osećala se samo odgovornom za njega, kao i onda kad mu je uveče, u La Rošelu, kad bi se dugo zadržao oko svojih računa, nosila šolju supe ili kuvanog vina, govoreći mu da će upropastiti zdravlje ako ne bude spavao.

Ona ga pomilova po širokom čelu. Često je to poželela u La Rošelu, kad bi ga videla zabrinutog i uznemirenog, što je on prikrivao svojim vedrim držanjem. To je bio majčinski, prijateljski gest, koji je danas sebi mogla da dozvoli.

- Tu sam, dragi prijatelju... Budite mirni.

Pod prstima je osetila njegovu slepljenu kosu, zatim povuče svoju ruku uprljanu krvlju. Ah, pa on je ranjen i u glavu! Ta rana je, a naročito udarac, i bila razlog njegovoj dugoj nesvestici. Sad ga je trebalo uporno lečiti, utoplit ga, previjati mu rane, i on će se sigurno spasti. Videla je mnogo ranjenika, pa je takva misao bila prirodna.

Ona ustade i oseti čudnu tišinu u potpalublju. Više se nije čulo raspravljanje oko kotla, čak su se i deca umirila. Podigla je pogled i srce joj ustrepta, do nogu ranjenika stajao je Reskator. Otkad je on tu? Gde god bi se Reskator pojavio, zavlada bi tišina. Bio je to znak neprijateljstva ili prosto nepoverljivosti, koju je izazivala pojava crne tajanstvene maske.

Anđelika je još jednom pomislila kako je on zaista posebno biće. Drugačije nije mogla da objasni smetenost i strah koji je osećala dok misli na njega. Nije ga čula da dolazi, a sigurno ni ostali, jer su pri svetlosti svetiljki lica protestanata pokazivala neku zaprepašćenost i uznemirenost, dok su posmatrali zapovednika broda kao đavolsku pojavu. Pojava Reskatora izazivala je utoliko

veću uznemirenost jer je uz njega išla jedna sasvim neobična osoba, visoka i mršava, u beloj odeći, s dugim izvezenim ogrtačem, lica kao izrezbarenog, koščata, reklo bi se presvučena starom tamnom kožom, s ogromnim nosom, na kome su se caklile naočari s okvirom od kornjačevine.

Na kraju tog dana punog uzbuđenja, njegov izgled je stvarao još veću pometnju. U tom polumraku, on nije ulivao poverenje.

- Doveo sam vam svog arapskog lekara - muklo reče Reskator. Možda je te reči uputio Manigou, koji se približio. Ali Anđelika je mislila da je to rekao njoj.

- Hvala vam - odgovori ona.

Alber Pari promrmlja:

- Arapski lekar! Samo je još to trebalo...

- U njega se možete pouzdati - uzvratiljutito Anđelika - arapski lekari su odavno poznati kao najsposobniji i najveštiji.

- Hvala vam, gospodo - odgovori starac s izvesnom ironijom na račun svoga kolege iz La Rošela.

Govorio je čistim francuskim jezikom.

On kleknu i svojim veštima i spretnim rukama - kao čarobnim štapićima, koji su jedva dodirivali stvari - pregleda rane svog pacijenta, koji se trzao. Odjednom, kada je to bilo najmanje očekivano, meštar Bern sedne i reče žestoko:

- Ostavite me na miru! Nikad nisam bio bolestan, i ne mislim da sam to ni sada.

- Vi niste bolesni, vi ste ranjeni - reče Anđelika strpljivo.

Blagim pokretom ruke obuhvati ga oko ramena da ga podrži.

Lekar je razgovarao s Reskatorom na arapskom jeziku. Rane, govorio je, nisu teške, mada su duboke. Jedino je rana na glavi, zadana sabljom, teža i treba joj pokloniti više pažnje. Budući da se ranjenik osvestio, to će, po svoj prilici, bolovi od tog udarca trajati još nekoliko dana.

Anđelika se sagnu prema meštru Gabrijelu da mu prevede tu utešnu vest.

- Lekar tvrdi da ćete uskoro ozdraviti, ako budete mirni.

Trgovac je nepoverljivo pogleda.

- Zar vi razumete arapski, gospo Anđelika?

- Svakako, gosa Anđelika razume arapski - odgovori Reskator. - Zar ne znate, gospodine, da je u svoje vreme bila jedna od najčuvanijih zatočenica na Mediteranu?

Ovo ležerno objašnjenje učini se Anđeliki kao podmukao udarac. Nije odmah uzvratila, jer joj se to činilo tako podmuklim da nije bila sigurna je li dobro čula.

Anđelika pokri meštra Gabrijela svojim ogrtačem jer drugih pokrivača nije imala.

- Lekar će vam poslati lekove koji će ublažiti vaše patnje. Lakše ćete spavati.

Govorila je mirno, ali joj je duša plamtela besom.

Reskator je bio visokog rasta. Izdvajao se iznad grupe ljudi, koja je preneraženo ćutala. Kad se njegovo crno lice okrenulo prema njima, protestanti uzmakoše. On muškarce nije ni pogledao, već mu se pogled zaustavi na belim ženskim kopicama.

Tada skinu šešir s perjanicama, koji je nosio na marami od crne svile, i pozdravi ih vrlo učtivo.

- Gospođe, ovom prilikom želim da vam izrazim dobrodošlicu na svoj brod. Žao mi je što ne mogu da vam pružim više udobnosti. Nažalost, nismo vas očekivali. Nadam se da vam ovo prekomorsko putovanje neće pričiniti velike neprijatnosti. Laku noć, moje dame.

Čak ni Sara Manigo, u čijim se salonima okupljalo društvo iz okoline La Rošela, nije našla reči da odgovori na ove ugladene izraze. Pojava osobe koja ih je izrekla, neobičan prizvuk glasa u kome se osećalo ruganje i pretnja skamenila je sve te žene. Posmatrale su ga s izvesnim užasom u očima. Kada je Reskator, pošto je pozdravio još jednom ili dvaput, prošao između njih

zaputivši se prema vratima, u pratnji sablasne prilike starog arapskog lekara, jedno dete kriknu užasnuto i sakri se iza suknje svoje majke.

Tada plašljiva Abigael skupi svu svoju hrabrost i progovori prigušenim glasom:

- Hvala na dobrim željama, gospodine, a naročito vam se zahvaljujem što ste nas spasli. Taj dan će ostati u našem trajnom sećanju.

Reskator se okrenu. Iz polutame ponovo iskrсну njegov mračan i neobičan lik. On pođe prema Abigael, koja prebledi, i pogledavši je, blagim i odlučnim pokretom ruke okrenu njeno lice prema svetlu.

Smeškao se. Pri oštrom svetlu obližnje svetiljke, posmatrao je to devičansko lice flamanske madone, te krupne bezbojne i razborite oči, koje su izgledale još krupnije od zaprepašćenja i neizvesnosti. Naposletku reče:

- Poboljšaće se rasa na američkom kontinentu kad dođu ovako divne devojke. Hoće li Novi svet umeti da ceni bogatstvo vaših osećanja, draga moja? Ja se nadam. Dotle, spavajte mirno i neka vas ne muče misli na ovog ranjenika ovde...

Nehajnim pokretom ruke pokaza na meštra Gabrijela.

- Garantujem vam da mu ne preti nikakva opasnost i da ga nećete izgubiti.

Vetar je već bio zatvorio vrata u potpalublju, a svedoci ovog prizora još se nisu snašli.

- Čini mi se - reče časovničar turobnim glasom - da je taj gusar otelotvoreni Satana.

- Kako ste samo mogli, Abigael, da ga oslovite? - reče prigušeno pastor Boker. - Opasno je privući pažnju takvog čoveka, kćeri moja!

- A ona njegova aluzija o rasi na ostrvu, kakva nepristojnost! - protestovao je Merselo, trgovac papirom, gledajući svoju kćerku Bertij, nadajući se da nije razumela.

Abigael je držala ruke na užarenom licu. U njenom životu moralne devojke, nesvesne da je lepa, nijedan muškarac nije tako postupio prema njoj.

- Učinilo mise... učinilo mi se da je potrebno da mi se zahvalimo - promumla ona. - Ma kakav bio, ipak je izložio opasnosti svoj brod, svoj život, svoju posadu... zbog nas...

Pogled joj je lutao s tamnog mesta gde je nestao Reskator, prema mestu gde je ležao meštar Bern.

- Zašto je on to rekao? - uzviknu ona. - Zašto je to rekao...?

Ona pokri lice rukama i briznu u nekontrolisan plač. Sa suzama u očima, posrćući, ona se probi kroz grupu ljudi, koji su je okružavali i klonu na lafet topa plaćući gorko, sasvim iscrpljena.

Ovaj nervni slom mirne Abigael teško je delovao na žene. Dugo suzdržavana tuga sasvim ih je obuzela. Strah koji su osetili u trenutku bega i ukrcavanja na brod duboko ih je potresao. Kako to često biva kad opasnost prođe, suze i zapomaganja bili su za njih rasterećenje. Mlada i trudna žena udarala je glavom o ogradu uzvikujući:

- Hoću da se vratim u La Rošel... Dete će mi umreti...

Muš nije znao kako da je umiri. Tada Manigo nastupi energično, ali i smireno.

- Priberite se malo, žene. Bio Satana ili ne, taj čovek je u pravu: umorni smo, mora se spavati... Prestanite da vičete. Upozoravam vas da će ona koja se ne umiri dobiti kofu vode u lice.

Odjednom se sve utiša.

- A sada se, smrtnici bedni - reče pastor Boker - pomolimo, jer smo sve dosad samo tugovali, umesto da se zahvalimo Bogu što nas je spasao.